

LA CANDELERA

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Es va sentir un tro i la pluja va començar a caure per sobre la teulada de la casa de pagès. La nena d'uns vuit i nou anys llegia un conte asseguda al festejador de la finestra de la sala. Era bruna, alta i amb uns ulls verds molt clars. La noieta va deixar el llibre de contes a un cantó i va mirar per la finestra, grans núvols negres entelaven el sol i la xafogor es deixava sentir, era un dia de Juliol i tot semblava fer pensar acabaria en tempesta.

La nena es va aixecar i va cridar a l'àvia que rentava plats a la cuina.

- Iaia , sembla hi haurà tempesta digué la noieta.

- Si , Roser sembla que si, no ens convé això ara , tenim les garbes a la garbera a punt de batre.

- Si iaia, per això potser que fem quelcom potser va quasi xiuxiuar la nena . La dona gran va somriure, va pensar en el que la nena volia fer, el que la seva mare ja feia anys enrere, i va pensar en temps passats quan encara no havien nascut els seus fills ni la neta

Va recordar una església petita a la muntanya, el dia de la Candelera, ella amb la seva mantellina blanca a la benedicció de les petites espelmes de colors, a ella li feien molta gràcia, la mateixa que li fan a la nena.

Un llampec la fa tornar al present i veu la menuda que té a les mans unes candeletes de colors posades dins un gotet petit i que ella amb una capsula de mistos encén i li pregunta. És així oi iaia?

-Si diu la dona, veig que has trobat a la calaixera les espelletes de la Candelera, la meua mare deia eren màgiques i que feien foragitar les tempestats, estan beneïdes ja ho saps.

-Si iaia però l'avi diu que tot són romanços i cartes que no lliguem, ell dóna bons cops de peu i crida – Prou-Prou !, mirant el cel. I dient això es posa a riure, a les galtones se li fan uns clotets.

La dona somriu , mira la llum de les espelmes i pensa que la màgia està a la carona de la seva néta , i la tempesta caurà o no ja és veurà....., el temps sempre fa el que vol, encara que l'avi piqui de peus.